

Als Pater Laetus dat niet gedaan had, zouden wij nu nog in een zo doorgefufide Maastrichtse samenleving zitten als toen; het Dinghuis zou enkel een toeristische bezienswaardigheid zijn en het probleem waar deze keer in het weekend naar toe te gaan, zou iedere vrijdag weer akuit worden.

De jongens en meisjes, die dat eerste jaar net oud genoeg waren om lid te worden, zijn de sociëteit nu al weer ontgroeid. Zij komen dan nu tot de konklusie dat "'t neet mie zoe is, es 't vreuger gewees is," maar zij vergeten dat nu een "nieuwere generatie" haar intrede heeft gedaan en zij daarom de vroegere vrienden en kennissen niet meer daar tegenkomen. Maar toch is het wel waar, dat de sfeer nu anders is dan toen. Het was een heel nieuwe ervaring allerlei onbekende jongens en meisjes op een eigen plaats tegen te komen. Er waren ineens mensen van andere scholen die je zomaar ontmoette, en er moest nog veel geëxperimenteerd worden. Ik kan me nog herinneren hoe vreemd het voor ons eerste

OPENING

DINGHUIS